

Mitt bästa minne av socialt arbete är inte socialt arbete!

Läser i dagspressen om 30-talet stenkastningar i Rinkeby mot polis och räddningstjänst. Det berättas också om en stadsdelsnämndsordförande som går runt med X-Con som består av lite äldre ungdomar som lagt av med kriminalitet. Läser också hur man i Botkyrka satsat på närpolisen men framför allt på utbildning – när regeringen drar ner så får kommunen lägga mer pengar för att få in ungdomarna på arbetsmarknaden.

Ja, det finns mycket som ger hopp men vill ändå tipsa om ett motmedel, utifrån en upplevelse från slutet av 80-talet då jag var tonårsförälder med en son som varit med om något som föranledde kallelse till socialbyråns ungdomsgrupp. Ja sådant händer givetvis också chefer inom socialtjänsten.

Det var en tid som kanske inte var lika hård som nu men ändå alldeles nog. Brända bilar i tunnelbaneuppgången, vandalisering och gängrivalitet mellan stadsdelarna. Vad gör man som förälder? Jag och en grannmamma pratade ihop oss och skrev ett brev till andra föräldrar som fått en anmälan och socialbyrån delade ut brevet (vi fick givetvis inte några adresser). Vi var 6-7 mammor som träffades och som bestämde oss för att tillsammans ta reda på vad som händer en lördagkväll.

Så en kväll klockan 23 så stod det sex mammor med olika hår- och hudfärg men alla hade kappor och handväskor och ingen såg särskilt

mannekängaktig ut. Vi stod vid tunnelbaneuppgången där de blonda vakterna berättade att de väntade en attack för någon av dem hade "oturligt nog råkat säga att det borde tillverkas tvålvål av vissa personer". De bad oss gå för det skulle vara för farligt för oss. Men vi stod kvar. Så plötsligt var det som om trettio tjurkalvar kommit loss, det tjoades och det sjöng i plåtjalusierna framför skyltfönstren av alla välriktade sparkar, högljudda stridsrop och så stannade de av tvärt som de sett gröna självlysande marsmänniskor. Men det enda de såg var några mammor, egna mammor, bästa kompisarnas mammor. Efter att förvirrat rådgjort med varandra ett tag närmade de sig oss försiktigt, sade vänligt, höll om sina mammor och sade att det var för farligt för oss och att vi borde gå hem. Men ni är väl inte farliga för oss, sade vi. Nej, men det kommer ett gäng från Tensta och de är farliga. Ja men då står vi kvar för vi vill inte att det ska hända er något utan att vi kan ringa polisen. En kille slet i sin mamma och lovade på bara knän att han skulle vara hemma en hel månad bara hon gick hem. Men vi stod kvar, längre än killarna och något gäng från Tensta dök inte upp och vakterna skämdes. När vi gick hem var våra killar hemma före oss.

Ja, så småningom blev vi en ganska stor grupp "Föräldrar mot våld och vandalisering" men vi blev också därmed mer officiella och inte så personliga.

Detta är mitt allra bästa minne av socialt arbete – mammors kraft är enorm.

En vän från Somalia sade en gång att landet föll ihop när moro framför allt farmödrarnas

nätverk förstördes. De utgjorde grunden för det civila samhället. Jag tror på det.

Carin Flemström